



Arrest

nr. 142 831 van 7 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Letse nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoekster betekend op 6 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart geboren te zijn op 3 januari 1988 en van Letse nationaliteit te zijn.

Op 25 februari 2012 diende verzoekster een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van partner van de heer V.K., van Belgische nationaliteit (bijlage 19).

Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat volgens de gemachtigde verzoekster niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie te hebben.

Op 13 juli 2012 trad verzoekster voor de ambtenaar van de burgerlijke stand in Praag in het huwelijk met de heer V.K.

Op 30 juli 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als echtgenote van de heer V.K. (bijlage 19ter)

Op 10 november 2012 nam de stad Poperinge de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat volgens de gemachtigde de betrokkene niet binnen de gestelde termijn had aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevond om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

Op 19 januari 2013 diende verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 12 juli 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) omdat volgens de gemachtigde de Belgische referentiepersoon, de heer V.K., geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kon voorleggen.

Op 11 september 2013 diende verzoekster een vierde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenote (bijlage 19ter).

Op 10 maart 2014 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 14 maart 2014 diende verzoekster een vijfde aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als echtgenote (bijlage 19ter).

Sinds 4 april 2014 leeft verzoekster feitelijk gescheiden van de heer K.V. en is ze ingeschreven op hetzelfde adres als de heer R.M.

Op 12 september 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.03.2014 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;...’

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond zich bij de referentiepersoon te voegen. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de betrokkene en de referentiepersoon niet langer samenwonen. Op 04.04.2012 werd betrokkene ingeschreven op een ander adres; ze woont momenteel feitelijk samen met een andere Belgische onderdaan. De echtscheidingsprocedure werd opgestart. De referentiepersoon woont nog steeds op het echtelijk adres.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat zij geen aanspraak kan maken op enige

verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, §4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

Verzoekster woont in bij haar vriend, de heer M.R en stelt op het ogenblik van de bestreden beslissing zwanger te zijn van deze vriend. De bevalling was voorzien voor 9 maart 2015.

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt ambtshalve vast dat het administratief dossier van verweerder tijdig werd ingediend, maar er geen nota met opmerkingen werd gevoegd.

Overeenkomstig 39/72, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet) bezorgt verweerder de griffier binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

In casu werd geen nota gevoegd.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Zij licht haar middel toe als volgt:

“Verzoekster is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM.

Een vreemdeling verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.RM slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken.

Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft geen enkel contact met het land van herkomst. Een terugkeer naar het land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn.

Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving.

Verzoekster heeft een echtscheidingsprocedure opgestart tegen haar man, de Heer K. V. Er is nog geen datum gekend waarop de zaak zal ingeleid worden.

Zij woont op heden samen met haar vriend, de heer R. M. Zij is zwanger en de bevalling wordt voorzien op 09/03/2015.

Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. Jeun. 1992, afl. 117,58; T.V.R. 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier)”

Verzoekster voert aan dat zij geen contact meer heeft met haar herkomstland en dat een terugkeer naar dat land een serieuze stap terug zou zijn. Ze stipt aan dat de inmenging in het gezinsleven moet voorzien zijn in de wet, moet beantwoorden aan één van de doelstellingen zoals bepaald in artikel 8 van het EVRM en noodzakelijk moet zijn in een democratische samenleving. De gemachtigde zou geen evenwicht hebben beoogd tussen het beoogde doel van de beslissing en de ernst van de inbreuk op het gezinsleven. Ze verklaart de echtscheidingsprocedure te hebben opgestart tegen haar man, de referentiepersoon in de bestreden beslissing, en samen te wonen met haar Belgische vriend van wie ze

zwanger is. Aan de voorwaarden van legaliteit, het wettig beoogde doel en de evenredigheid zou niet voldaan zijn door de verwijderingsmaatregel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De Raad wijst erop dat wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, het in de eerste plaats haar taak is om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster niet met haar echtgenoot maar met de heer R.M. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu verzoekster beweert dat deze man de Belgische vader zou zijn van het kind waarvan zij zwanger is, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoekster geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan is er geen sprake van inmenging in het gezinsleven, zoals verzoekster verkeerdelijk aanvoert, doch moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89). Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen bewust waren dat de verblijfsstatus van een van hen zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en

het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om met het oog op migratiecontrole, voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In casu kan niet ontkend worden dat het voorgehouden gezinsleven van verzoekster met haar Belgische vriend zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin zij wist dat haar verblijfsstatus precair was. Nu verzoekster bevestigt haar echtgenoot niet meer te vervoegen omwille van een ontwrichting van het huwelijksleven, stond haar verblijfsaanvraag op grond van dit huwelijk sowieso op losse schroeven en is het gezinsleven met haar nieuwe vriend op evidente wijze tot stand gekomen in een precare verblijfssituatie van verzoekster.

Bijkomend reikt verzoekster in het geheel geen elementen aan die wijzen op onoverkomelijke hinderpalen om het gezinsleven met haar Belgische vriend in Letland te leiden. Het is echter inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen de verankering in zijn land van herkomst in grote mate verliest. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt tussen haar belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Eveneens is het duidelijk dat de bestreden beslissing steunt op artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waardoor aan de legaliteitsvereiste is voldaan en dat het beoogde doel de controle van de immigratie op het grondgebied betreft, hetgeen kan begrepen worden onder de openbare veiligheid of openbare orde.

In casu kan dan ook geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat weerhouden worden om het gezinsleven met de Belgische vriend in België te handhaven of verder te ontwikkelen.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt: *“er zal gekeken worden om een procedure gezinshereniging op te starten”* in het kader van haar huidige relatie met haar Belgische vriend R.M., waarvan zij een kind zou dragen. Nu verzoekster na de geboorte van het kind de gezinshereniging als moeder van een Belgisch kind kan aanvragen, biedt het nationale recht mogelijkheden waarvan verzoekster gebruik moet maken, alvorens een schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk te kunnen maken.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aanvaard.

Het eerste middel is ongegrond.

In haar tweede middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsverplichting, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van zorgvuldig bestuur meer bepaald van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 7 en 13 van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna verkort de burgerschapsrichtlijn).

Zij licht haar tweede middel toe als volgt:

“De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken van 12/09/2014 is in strijd met de art. 2 en 3 van Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Aan de motiveringsplicht die door deze wet wordt opgelegd is niet op een voldoende wijze voldaan. Tevens schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel. De Wet van 29 juli 1991 heeft tot doelstelling de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te weren met de middelen die het recht hem of haar verschaft.

Minstens is er sprake van de schending van de materiële motiveringsplicht. Overeenkomstig het beginsel van de materiële motiveringsplicht moeten er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Dit is in casu geenszins het geval.

In toepassing van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, moeten de administratieve beslissingen gemotiveerd zijn.

Er blijkt niet uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken de zorg heeft genomen om een juist evenwicht tot stand te brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen aan de fundamentele rechten van verzoekster."

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 regelt het verblijf op het Belgische grondgebied van vreemdelingen die familielid zijn van een Belgische onderdaan.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 bepaalt: [...]

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de echtgenoot of partner van een Belgische onderdaan, voor de kinderen van de Belgische onderdaan en die van zijn echtgenoot of partner, alsmede voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt die bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin.

Artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt: [...]

De familieleden moet rechtsbescherming worden geboden in geval van overlijden van de burger van de Unie, scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap. Het is derhalve nodig, ter eerbiediging van het familieleven en de menselijke waardigheid en onder bepaalde voorwaarden ter voorkoming van misbruik, maatregelen te nemen om ervoor te zorgen dat familieleden die al op het grondgebied van het gastland verblijven, hun verblijfsrecht in dergelijke gevallen op uitsluitend persoonlijke basis behouden.

In casu dient gesteld worden dat het verblijfsrecht zonder meer geweigerd wordt. Er wordt geen rekening gehouden met de schrijnende situatie waarin verzoekster jarenlang verbleef. Zij heeft alles in haar land van herkomst achtergelaten om zich met haar minderjarig kind te vestigen bij de man waarvan zij dacht de rest van haar leven bij te blijven.

Verzoekster verbleef sedert 2012 in België. Zij heeft er alles aan gedaan om bij haar man te blijven, doch dit bleek niet mogelijk. De schoonmoeder van verzoekster heeft haar nooit aanvaard. Er werd zelfs een procedure opgestart tegen verzoekster om haar op straat te zetten met haar minderjarig kind, terwijl de echtgenoot van verzoekster maar liet betijen.

Verzoekster wordt thans geconfronteerd met een verzoek tot nietigverklaring van het huwelijk. Op heden is er geen echtscheidingsprocedure hangende, in weerwil tot de beweringen van verwerende partij. Verzoekster zag zich wel genoodzaakt de echtelijke woonst te verlaten, wegens een onherstelbare ontwrichting van het huwelijksleven. Verwerende partij diende minstens de situatie van verzoekster te onderzoeken vooraleer haar zonder meer een verblijf te weigeren."

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS, 7 november 2001, nr. 100.628, RvS, 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS, 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS, 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, m.n. de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster niet langer samenwoont met de referentiepersoon nu zij op 4 april 2014 werd ingeschreven op een ander adres en zij momenteel feitelijk samenwoont met een andere Belgische onderdaan, er een echtscheidingsprocedure werd opgestart en de referentiepersoon nog steeds op het echtelijke adres woont. De betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op

welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangenomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift in het geheel niet uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, zodanig dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Waar verzoekster op inhoudelijke wijze kritiek geeft op de bestreden beslissing, wordt dit bestudeerd in het licht van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 40ter *iuncto* 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.”*

Artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;”

Verzoekster meent dat aan de motiveringsplicht niet op afdoende wijze is voldaan nu niet zou blijken dat de gemachtigde het juiste evenwicht heeft tot stand willen brengen tussen het beoogde doel en de ernst van de aantastingen van de fundamentele rechten van verzoekster. Ze stipt aan dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet het recht op gezinsleven van het kerngezin waarborgt. Verzoekster stelt dat ze een echtscheidingsprocedure heeft opgestart tegen haar man, de heer K.V. en er nog geen datum gekend is waarop de zaak zal ingeleid worden. Verder stelt ze dat er geen echtscheidingsprocedure hangende is maar ze zich wel genoodzaakt zag de echtelijke woonst te verlaten wegens een onherstelbare ontwrichting van het huwelijksleven en dat ze eveneens geconfronteerd werd met een verzoek tot nietigverklaring van het huwelijk. De gemachtigde zou de situatie van verzoekster moeten onderzoeken hebben alvorens haar het verblijf te weigeren.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat het gehele betoog van verzoekster de vaststellingen die de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft gedaan, bevestigt. Het is niet betwist dat verzoekster zich

niet langer voegt bij haar echtgenoot, dat er sprake is van een echtscheidingsprocedure of minstens van de wil uit de echt te scheiden, dat zij is ingeschreven op een ander adres en feitelijk samenwoont met een andere Belgische onderdaan.

De Raad kan verzoekster dan ook niet volgen dat deze onbetwiste motivering niet afdoende zou zijn, of dat de motivering geen juist evenwicht beoogt tussen het beoogde doel van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name het waarborgen van het respect voor het gezinsleven van het kerngezin en de fundamentele rechten van verzoekster. Verzoekster ontkent in het geheel niet dat er geen kerngezin meer bestaat met haar echtgenoot, de heer K.V., ze spreekt zelf van een onherstelbare ontwrichting van het huwelijksleven. De Raad ziet dan ook niet in welk gezinsleven met deze echtgenoot dan nog zou moeten gewaarborgd worden, dermate dat haar het verblijfsrecht op grond van het gezinsleven met die echtgenoot zou moeten worden toegekend.

De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde bij zijn beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aanvaard.

Verzoekster gaat in haar tweede middel ook in op de aangevoerde schending van de artikelen 7 *iuncto* 13 van de Burgerschapsrichtlijn. Ze voert aan dat op grond van deze bepalingen een Unieburger ook na scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk op uitsluitend persoonlijke basis het verblijf kan behouden en dat de gemachtigde had moeten rekening houden met de schrijnende situatie van verzoekster nu zij haar herkomstland heeft verlaten om zich samen met haar kind te vestigen bij de man waarmee ze dacht haar leven te delen. Ze zou alles gedaan hebben om bij haar man te blijven, doch de schoonmoeder zou haar nooit aanvaard hebben, er zou een procedure tegen verzoekster zijn opgestart om haar met haar minderjarig kind op straat te zetten en haar echtgenoot zou dit hebben laten betijen. De gemachtigde zou dit alles aan een onderzoek moeten onderworpen hebben.

Vooreerst merkt de Raad op dat men zich pas op de directe werking van een richtlijn kan beroepen indien een lidstaat heeft nagelaten de richtlijn tijdig in intern recht om te zetten of indien de richtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet (HvJ 4 december 1974, nr. 41-74, Van Duyn / Home Office; HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13 en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). De aangevoerde bepalingen zijn omgezet in de Vreemdelingenwet, onder meer in de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet. Verzoekster voert geen incorrecte of onvolledige omzetting van deze bepalingen van de Burgerschapsrichtlijn aan, zodat op grond van deze redenen alleen al geen schending kan worden aanvaard van de artikelen 7 en 13 van de Burgerschapsrichtlijn.

Bovendien moet de Raad vaststellen dat het artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn, waarop verzoekster uitgebreid ingaat, zoals omgezet in de artikelen 42ter en 42 quater §4 van de Vreemdelingenwet, betrekking heeft op het beëindigen van een verblijfsrecht. Echter, *in casu* is er geen sprake van een beëindiging van het verblijfsrecht maar van een weigering van verblijf zodat deze bepalingen *in casu* niet aan de orde zijn. Het gehele betoog van verzoekster met betrekking tot de schrijnende situatie, die zij overigens ook in het geheel niet aantoonst, die wordt vervat in artikel 42quater, §4, 4° van de Vreemdelingenwet is bedoeld voor uitzonderlijke situaties waarin een persoon het verblijf kan behouden dat hem of haar eerst werd toegekend maar dat achteraf werd beëindigd nadat het huwelijk werd ontbonden of nietig verklaard. *In casu* heeft verzoekster echter nooit een verblijfsrecht op grond van gezinshereniging verkregen. Waar artikel 13 van de Burgerschapsrichtlijn eveneens betrekking heeft op het verwerven van duurzaam verblijfsrecht, is ook dat in het geheel niet aan de orde in de situatie van verzoekster.

Een schending van de artikelen 7 en 13 van de Burgerschapsrichtlijn wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk

besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. G. OOGHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

G. OOGHE

A. MAES